

Aleš odrovnává Papra

aneb

Jeseníky na běžkách 4.-6.2.2005

4.2.2005 – pátek – den zahájení

Je to tu, máme tu letošní první akci. Vstávání bylo nemilé, při čekání na Aleše sem skoro promrz, ale vzhledem k tomu, že nyní na mě bude tři dny čekat on, mu to promím. Cesta na nádr v běžeckých botech šla a v 5:14 vyrážíme směr Letohrad, Lichkov, Hanušovice do Šumperka, kde 3/4 hodinovou pauzu využijem snídání v nádražce s opravdu hnusným parkem. V 7:30 nás bus odváží na Skřítek, kde kolem 9:00 zahajujem po zelené nástup. Ač to cestou vypadalo na roztržení mračen, nyní je zataženo a padá i trocha sněhu. Nálada je dobrá a hlavně – máme před sebou projetou stopu. Rozjezd brzdí dva nevydaření maníci, ale po jejich překonání již nerušeně míjíme Ztracené kameny, stoupáme přes Pecný až k Jelení studánce, kde konečně ukájím svůj abstrák a dělám první fotku, na chvíli se ukazuje i azuro, ale to již stoupáme po červené značené tyčema a sněhem padajícím shůry nad prvníma lavinovejma polema. Zřídka sněžení ustává a my vidíme modrou oblohu. Z pod Vysoké hole sjíždíme po sjezdovce dolů a já ukazuju první pád, který mi zajišťuje placení pífka Alešoj. Ještě pár sem jich předved, než sem sjel k chatě Figura, kde dojíždíme trojici dalších „táborníků“. Vevnitř obědváme (12:15) a já měním durch propocený triko. Po čase vyrážíme dál po červené, míjíme Praděd vrcholu nedosahuje, boť počasí dalekým výhledům nepřeje. A nyní krásný sjezd na Švýcárnu, kde se focení dožaduje Aleš. Začínám pociťovat únavu, ale Aleš mě správně neúprosně žene dál a po sjezdu, následném výstupu a sjezdu se dostáváme na Červenohorské sedlo, kde v chatě jíme, marně sháním mlíko pro uklidnění bolavejch svalů (quadricepsy) a po 15:00 padlou mlhou začínáme stoupat po červené dál. Stoupáme de facto až na Červenou horu (1337 m n.m.) a vedle Vřesovou studánku. Následující prudký sjezd, nedaleko dalšího lavinového pole, se neobchází bez série mých pádů (opět chválím dámské kalhoty fy.EMS dotažené Radkem z Améru). Na rozcestí se zelenou se dáváme po ní, a neboť mi nohy již moc neslouží, tak po 17:00 a cca 31km bivakujem... (*Papra*)

...v sedýlku pod Vozkou. Tajně doufám v lepší počasí, třeba se nám z těch Jeseníků ještě něco ukáže. Noc je pohodová, stan pro jistotu postavený a spacák příjemně teplý. V noci se probudím, svítí hvězdy a teplota klesá.

5.2.2005 - sobota

Vstáváme do bezvadného, azurového a náležitě chladného rána. Měkká ale pořádně vymrzlá stopa nás řídkým lesem jesenických smrků dovede až k Vozkovi, kde se dlouho kocháme, fotíme, pozorujeme... Je vidět úplně všechno na co jen lze pomyslet a my si užíváme pěkných skalek, solidních výhledů i teplého sluníčka. Vracíme se zpět na křižovatku a zvolna stoupáme se sluncem v zádech na Keprník. Papr fotí krajinky, nahoře pěkně fouká, ale máme Králíčák, Krkonoše i zbytek Jeseníků jak na dlani. Řvouce „stoupa“ se řítíme střemhlav dolů, turisti jen uskakují a my se sem tam taky pěkně vymácháme v závějích prašanu. Dlouze sjíždíme na Ramzovou, Papr evidentně potřebuje proškolit ve sjezdech a vyjmenovaných slovech po S - stopa. Dole dáváme oběd v hotelu a v 11:30 začínáme stoupat na Paprsek. Cesta tak normálně plyne, jediným výrazným zpestřením je půvabná běžkařka neřvoucí stopa a jedouce přímo na nás s nohama stejně od sebe jak my. Od Travné hory je vyfrézováno až na Paprsek, kde je ??? a Papr se shání po obligátním mlíce. :-) (*Aleš*)

Překvapivě ho nemaj ani zde. Dáme tudíž něco sůši k jídlu a frčímě dál k Medvědí boudě, odkud začínáme stoupat a Aleš zde sbírá Delinku volně ležící a zmrzlou ve sněhu. Každá energie se hodí. Začíná stoupající traverz, díky Alešovu čekání na moji velkou maličkost se za ním „stále“ držím. Od Zhořelé klesáme směr Kladská brána a po chvíli traverzujem do kopce dál. Traverz zdá se mi nekonečný a asi 100m prudší výstup ke Kapličce mi dává zabrat. Kaplička je krásně opravená, prej do roku 2004, asi od loňska. Dáváme pauzu, pil bych, ale není co, tak aspoň jím sladkosti. Přijíždí

čtveřice týpků s nimiž se dáváme do řeči a pokračujem dál. Aby byla změna, tak do kopce. U potoka plníme termosky (Aleš) vodou a na mě konečně přišlo srání, doslovně sračka. Po vykonání potřeby stoupáme dál, již osamoceně, nikoho nepotkáváme. Prej sem bílej jako stěna a je pravda, že sem fakt vyřízenej. Tenhle pocit ještě neznám. Kus nad Adéliným pramenem Aleše zastavuju, má strach, že už nemůžu a je mi blbě. Vedle! Má duše fotografa zkouší fotit Jeseníky po západu slunce na f/16 a 6". Ještě před sedlem pod Králíčákem (Stříbrnické) se dáváme mimo hlavní cestu a „stavíme“ druhý sněhový bivak. Ještě před zahájením větších příprav nás míjí mladá dvojice. Po 17:30 se již pouštíme do vaření a po 19:00 už musíme být tuhý. Je asi zima, ale ve spacáku (zkouším spát s botama) je teplo a před větrem sme chráněni. Opět rušej akorát vložky, který občas spadnou průduchem do obličej. Stejně obdivujem krásnou jasnou bezmračnou oblohu plnou hvězd, i těch padajících. Čočky hřeju na koulích, sundávám brýle a nechť si mrzne, já si spacák vyprdím. (38km) (Papř)

6.2.2005 – neděle

Ráno je tentokrát poněkud delší, Papř si dokonce nechal ujít i východ slunce nad Jeseníky. Nicméně po 8:30 vyrážíme do stoupání. Nahoře jsme před 10:00, je tu pěkněj fukýř ale je pěkně vidět, tak se chvíli plácáme na vyfoukaném vrcholu. Sjíždíme dolů směrem k polské chatě a je to docela veselý a lyže jsou kvalitně neovladatelný. Po stopách od sněžnic procházíme sedlo a napojujeme se přímo na cestu (Z+M) od polské chaty směrem k Miedzylesie. Za chvíli si už ale modrou šlapeme sami, ale odměnou nám jsou krásné výhledy na Králíčák a úžasná Zima. Sjíždíme až na planinku, kde chvíli pobíháme s foťákem a po již dobře patrné cestě sjíždíme do Jedlova (Jodłów). Silnice je vyhrnuta tak skvěle, že sotva stačí pro koňské spřežení se saněmi a spoustou sánkařů za ním. Vydáváme se napříč pláněmi, to je teprve ta pravá turistická pohoda. Jednou sice musíme přeskakovat potok, ale jinak využíváme kvanta sněhu a staré cesty. Kocháme se krajinou i jiskřícími pláněmi. Sjíždíme do obce Potozcek, kde se skoro marně a děsně srandovně honím za svojí uprchlou lyží a kde nás legitimují a důkladně zpovídají polští celníci. Pěšmo dojdeme po silnici až do Písař, cestou nás míjí další podivné sánkařské spřežení, jen místo koní má traktor. Po širých pláních se ubíráme směrem k přechodu v Lipce. Orientace nám moc nejde, ale nakonec jsem se tam přeci jen dostali. Několik posledních pohledů na masiv Králíčáku (nikoliv na horu samotnou) a ujíždějící rychlík a už jsme na nádraží v Dolní Lipce. Naštěstí jsme chytli kvalitně turisty narvané osobák do Leťáku a odtud po menší hospodský pauze až do Žbk. Cesta domů je ledovatá, ale nakonec jsme se večer oba sešli u Kance, abychom dohnali to, co se při tom zimním čundrování nestihlo. (27km) (Aleš)

Sepsal Aleš & Papř